

Arrest

nr. 144 289 van 28 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Antwerpen, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 november 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van onbepaalde datum waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen niet in overweging wordt genomen.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de repliekmemorie.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. FADILI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. AHMADZADAH, die loco advocaat C. COEN verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 15 december 2009 bij de burgemeester van de stad Antwerpen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De burgemeester van de stad Antwerpen neemt op onbepaalde datum de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf niet in overweging wordt genomen. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

"[...] Uit de controle van 22/06/2010 blijkt echter dat genoemde niet werkelijk op dit adres woont. Bijgevolg kan de aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, niet in overweging worden genomen".

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Hij licht het middel als volgt toe:

"Doordat de bestreden beslissing stelt dat de verblijfsaanvraag van verzoeker op grond van artikel 9 bis Vw. niet in overweging kan worden genomen, gezien uit de controle van 22/06/2010 gebleken is dat verzoeker niet werkelijk op het opgegeven adres zou wonen.

Terwijl verzoeker wei degelijk heeft verbleven op het opgegeven adres, zijnde [...].

Zodat de motieven van de bestreden beslissing ondermaats en te voorbarig was en derhalve niet overeenstemt met de werkelijkheid, welke in rechte en in feite onaanvaardbaar zijn.

Aangezien in de uiteenzetting geformuleerd door de Burgemeester van de Stad Antwerpen gesteld wordt dat er een woonstcontrole op 22 juni 2010 heeft plaatsgevonden en dit op het adres te 2100 Deurne op de [...].

Dat uit de motieven van de bestreden beslissing echter blijkt dat men slechts éénmaal langsgestaan zouden zijn op het adres te 2100 Deurne, [...]; en zulks niet de normale gang van zaken kan genoemd worden. Het spreekt voor zich dat bovenstaande elementen absoluut onvoldoende zijn.

Dat verzoeker tijdens deze controle niet zou zijn aangetroffen, doch wel de familieleden van verzoeker die aan de personen gelast met de woonstcontrole hebben verklaard dat verzoeker op het voormeld adres verblijft en woont.

Dat er alleszins meerdere controles zouden moeten zijn uitgevoerd alvorens men tot deze beslissing van niet in overwegingneming zou komen.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing de artikelen 2 en 3 van Wet van 29 juli 1991 schendt.

De woonstcontrole door de gemeente moet enkel een constatering zijn van de feitelijke realiteit of de aanvrager op het opgegeven adres in de gemeente verblijft. Een negatieve woonstcontrole om andere redenen (zoals in welke kamer verzoeker slaapt, normen van veiligheid of hygiëne, geen huurcontract...) is niet wettelijk als de aanvrager wel feitelijk op dat adres verblijft.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Tevens bevat de beslissing een onjuiste motivering in feite, met name dat verzoeker niet op het door hem opgegeven adres verblijft. Verzoeker maakt duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet is voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Het doel van de uitdrukkelijk motiveringsplicht is in casu niet bereikt gezien nergens in de motieven van de bestreden beslissing verzoeker in staat wordt gesteld waarom er geen bijkomende woonstcontrole dient te worden uitgevoerd, teneinde te kunnen vaststellen dat hij weldegelijk op de opgegeven adres.

Verzoeker voert eveneens de schending van de materiële motiveringsplicht aan zodat dit onderdeel van het middel ook vanuit dat oogpunt dient te worden onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Dat als men de toestand ter plaatse meer had nagegaan men zeker tot een andere beslissing zou zijn gekomen.

Dat de Uw zetel dan ook niet zal aarzelen de materiële juistheid van de ingeroepen elementen te verifiëren en daarvoor zijn toevlucht zal nemen tot alle middelen die zij nodig acht.

Verzoeker meent dan ook dat de motieven van de bestreden beslissing niet afdoende, duidelijk, nauwkeurig of plausibel is en dat zij niet volstaat om de beslissing te dragen.

Derhalve is deze motivering niet deugdelijk. [...]"

2.1.2. Verweerder stelt in de nota met opmerkingen als volgt:

"Verzoeker werpt in een eerste middel een schending op van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht.

Wat betreft de aangevoerde schending van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Artikel 3 van deze genoemde wet verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele of de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat verzoekende partij niet werkelijk op het opgegeven adres woont.

Volgens de rechtspraak van de Raad houdt de plicht tot uitdrukkelijke motivering evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden (zie bijvoorbeeld RvV nr. 15.250, 28 augustus 2008; RvV nr. 15.867, 15 september 2008; of meer recent RvV nr. 25.613, 3 april 2009; zie verder ook R.v.St. nr. 168.176, 22 februari 2007

inzake A. 138.722/XIV-15.799; R.v.St. nr. 166.620, 12 januari 2007 inzake A.147.971/XIV-18.734; R.v.St. nr. 165.918, 13 december 2006 inzake A. 141.212/XIV-16.632).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet voldaan zou zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvSt. 26 maart 2002, nr. 105 103)

De beslissing dient aldus geen gewag te maken van een volledige uitleg van het waarom van de bestreden beslissing. In casu dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel - art. 9bis van de wet van 15 december 1980- en het feit dat de aanvraag niet in overweging wordt genomen.

Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat de beslissing tot weigering van de aanvraag op kennelijk onredelijke wijze genomen werd.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient te worden gewezen dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals omschreven in art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze beslissing heeft genomen, zodat de bestuurde in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van haar wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860, RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het is niet betwist dat verzoeker bij schrijven van 14 december 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf overmaakte. Aangezien een dergelijke aanvraag om machtiging tot verblijf, overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, enkel kan gebeuren bij de burgemeester van de plaats van de plaats waar deze vreemdeling verblijf is het evident dat - teneinde na te gaan of de aanvraag rechtsgeldig werd ingediend- moet worden geverifieerd of de aanvrager daadwerkelijk op het grondgebied van de gemeente woont.

Uit het administratief dossier en tevens uit het feitenrelaas blijkt dat de wijkagent meermaals, meerbepaald vier keer, en de eveneens hierna de Stadsdienst, zich op verschillende dagen en uren hebben aangemeld op het door verzoeker opgegeven adres en dat verzoeker nooit op dit adres kon worden aangetroffen. Bovendien werd noch zijn naam op de deurbel, noch zijn naam op de brievenbus teruggevonden.

Bovendien merkt verweerster op dat verzoeker middels het verzoekschrift zelf aangeeft niet woonachtig te zijn te 2100 Deurne, [...]. In het verzoekschrift wordt namelijk als adres opgegeven 2000 Antwerpen, [...].

Uit onderzoek blijkt bovendien dat verzoeker nooit werd ingeschreven in de registers op de [...] te 2100 Deurne.

Bovendien brengt verzoeker geen enkel terdegene geldend bewijs aan waaruit blijkt dat hij effectief woonachtig was op de [...] te 2100 Deurne (noch enig document waaruit kan blijken dat hij momenteel werkelijk woonachtig is te [...] te 2000 Antwerpen.)

Uit het administratief dossier blijkt dat er aan de hand van vijf vaststellingen gespreid over een periode van vijf maanden geen enkele positieve vaststelling kon worden gedaan van woonst op het opgegeven adres. De naam van verzoeker is bovendien niet terug te vinden op de bel, noch op de brievenbus van het opgegeven adres.

Bovendien verklaart de eigenaar en medebewoner van het pand, de heer [A. A.], op 22 juni 2010 dat verzoeker sinds april 2010 woonachtig is in Spanje. (stuk 5 administratief dossier.)

Verzoeker toont met de uiteenzetting in het verzoekschrift bijgevolg niet aan dat er op grond van onjuiste of op kennelijk onredelijke wijze werd besloten dat verzoeker niet daadwerkelijk woonachtig was op het door hem opgegeven adres en dat de aanvraag om machtiging tot verblijf bijgevolg niet in overweging kon worden genomen.

Het argument dat de bestreden beslissing in feiten onaanvaardbaar is slaagt dan ook kant noch wal.

Er is dan ook geen sprake van een schending van de formele, noch van de materiële motiveringsplicht. [...]”

2.1.3. In zijn repliekmemoirie verwijst verzoeker naar het inleidende verzoekschrift.

2.1.4.1. Het staat niet ter discussie dat de bestreden beslissing onder het toepassingsgebied valt van de wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze beslissing het artikel 1 van deze wet schendt.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers – met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet – toegelicht dat de door verzoeker ingediende aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd niet in overweging kan worden genomen, omdat niet blijkt dat verzoeker werkelijk in Antwerpen verblijft. Hierbij wordt verwezen naar een woonstcontrole op 22 juni 2010 die, naar aanleiding van de aanvraag van verzoeker, heeft plaatsgevonden. In zoverre verzoeker stelt dat niet wordt gemotiveerd waarom kon worden volstaan met een verwijzing naar één woonstcontrole en niet diende te worden overgegaan tot een bijkomende woonstcontrole, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt aangegeven op welke datum een controle met betrekking tot zijn aanwezigheid werd uitgevoerd en dat tevens wordt besloten dat deze controle leerde dat verzoeker niet werkelijk op dit adres verblijft. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Er dient verder te worden opgemerkt dat de formele motiveringsplicht niet inhoudt dat de motieven van de motieven worden toegelicht en niet impliceert dat indien een bestuur bepaalde gegevens heeft verzameld ter onderbouwing van een bestuurlijke beslissing, dit bestuur niet kan volstaan met te verwijzen naar de woonstcontrole waarbij op zekere wijze kon worden vastgesteld dat verzoeker niet werkelijk woont op het in de verblijfsaanvraag opgegeven verblijfsadres en moet uiteenzetten welke initiatieven de betrokken ambtenaar al dan niet nam of welke bevindingen voorafgingen aan zijn vaststelling dat verzoeker niet werkelijk woont op het opgegeven adres. Het gegeven dat deze inlichtingen niet in de bestreden beslissing worden vermeld verhindert verzoeker immers niet om kennis te nemen van het determinerende motief dat aan de basis ligt van de bestreden beslissing en om eventueel de correctheid ervan te betwisten. Door te motiveren dat tijdens een woonstcontrole van 22 juni 2010 kon worden vastgesteld dat verzoeker niet werkelijk woont op het opgegeven adres heeft verzoeker verder duidelijk aangegeven waarom een bijkomende woonstcontrole niet langer dienstig werd geacht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.1.4.2. In de mate dat verzoeker het motief van de bestreden beslissing inhoudelijk betwist, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar

beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het is niet betwist dat verzoeker via een op 15 december 2009 gedateerd schrijven een aanvraag om tot verblijf in het Rijk te worden gemachtigd overmaakte aan de burgemeester van de stad Antwerpen. Aangezien een dergelijke aanvraag, overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, enkel kan gebeuren bij de burgemeester van de plaats waar de aanvrager verblijft is het evident dat – teneinde na te gaan of de aanvraag rechtsgeldig werd ingediend – moet worden geverifieerd of de aanvrager daadwerkelijk woont op het grondgebied van de stad of gemeente waar hij stelt te verblijven.

Uit de stukken van het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd aangaf te verblijven op een adres te 2100 Antwerpen. Op 22 juni 2010 werd vastgesteld dat verzoeker er niet kon worden aangetroffen, dat zijn naam niet voorkomt op de brievenbus of bel en dat de eigenaar en bewoner van het pand verklaarde dat hij sinds april 2010 in Spanje woont.

Daarenboven blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat ook reeds eerdere woonstcontroles plaatsvonden, met name op 9 februari 2010 om 17u20, op 13 februari 2010 om 20u00, op 17 februari 2010 om 19u45 en op 24 februari 2010 om 14u55. Op geen enkel ogenblik kon verzoeker worden aangetroffen. Wel was er telkens familie van verzoeker aanwezig. Er wordt melding van gemaakt dat er geen enkele reactie kwam van verzoeker zelf.

Gelet op voormelde gegevens, en met name de controle op 22 juni 2010, kan niet worden geconcludeerd dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit kwam dat verzoeker niet werkelijk verblijft op het adres te 2100 Antwerpen waar hij voorhield te wonen. Op geen enkel ogenblik kon verzoeker worden aangetroffen op het opgegeven verblijfsadres. Het enkele gegeven dat zijn familieleden tijdens gedane woonstcontroles verklaarden dat verzoeker aldaar zou verblijven, kan op zich genomen ook nog niet volstaan als voldoende bewijs dat dit ook werkelijk het geval was. Het betreft zo loutere verklaringen van familieleden die niet kunnen worden getoetst aan de hand van enige gedane feitelijke vaststelling of vaststaande gegevens. Daarnaast werd door de eigenaar en bewoner van het pand tijdens de controle op 22 juni 2010 uitdrukkelijk gesteld dat verzoeker naar Spanje was verhuisd. Verzoeker blijft ook volledig in gebreke alsnog enig (begin van) bewijs voor te leggen dat hij verbleef op het door hem opgegeven adres te 2100 Antwerpen. Gelet op de vaststellingen gedaan op 22 juni 2010 kan verzoeker ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat alsnog meerdere adrescontroles hadden moeten worden doorgevoerd of dat de bestreden beslissing voorbarig zou zijn genomen.

Er blijkt daarenboven, en dit ten overvloede, ook niet dat verzoeker nog een actueel belang heeft bij zijn betoog dat ten onrechte zou zijn vastgesteld dat hij niet verblijft in Antwerpen. Hij kan zo ter terechtzitting, vertegenwoordigd door zijn raadsman, zijn huidige verblijfsadres niet meedelen en geeft zo ook niet aan nog in België te verblijven. Zijn raadsman erkent dat hij geen respons kreeg van verzoeker op een naar het betreffende adres verstuurd schrijven.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

2.1.4.3. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de *‘algemene beginselen van behoorlijk bestuur’*.

Hij licht het middel als volgt toe:

“De bestreden beslissing is onbetwistbaar een handeling uitgaande van de uitvoerende macht;

Het betreft bovendien een éézijdige handeling met verstrekkende gevolgen voor verzoeker persoonlijk; De algemene beginselen van behoorlijk bestuur zijn van toepassing van op het bestreden beslissing. Het bestreden besluit is in strijd met de beginselen van behoorlijk bestuur;

Verzoeker voert in dit middel de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het billijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het voorzichtigheidsbeginsel, het algemeen beginsel volgens hetwelk een overheid ertoe gehouden is alle elementen van de zaak in overweging te nemen aan.

Dat verzoeker wel degelijk op het door hem opgegeven adres verblijft en dat de woonstcontrole moet gebeuren met inachtneming van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Aangezien uit het hoger vermelde duidelijk gebleken is dat de Burgermeester van de Stad Antwerpen niet de nodige controle of niet de nodige maatregelen heeft genomen om na te gaan of verzoeker wel degelijk op zijn grondgebied verblijft, maakt een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur uit.

1. Het beginsel van de hoorplicht

De hoorplicht wordt omschreven als het beginsel dat - bij afwezigheid van formele regelgeving terzake - impliceert dat het bestuur tegen niemand een ernstige maatregel kan treffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen ernstig aan te tasten, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt geboden zijn standpunt op een nuttige wijze te doen kennen;

(zie R.v.St., Rossenbacker, nr. 31.091,18 oktober 1988; R.v.St., Braem, nr. 65.968, 21 april 1997; R.v.St., Lambrecht, nr. 69.160, 27 oktober 1997; R.v.St., Bruurs, nr. 69.903,1 december 1997; R.v.St., Aliaj, nr. 95.805,23 mei 2001; R.v.St., Vervisch, nr. 104.278,4 maart 2002; R.v.St., VZW Dierenkliniek Mechelen, nr. 118.957,5 mei 2003;)

In casu werd verzoeker nooit gehoord aangaande de beslissing van de betreffende Burgermeester of diens gemachtigde.

2. Het redelijkheidsbeginsel

Uit de houding van verwerende mag duidelijk blijken dat ze schromelijk tekort komt aan haar verplichtingen om als een redelijke en voorzichtige overheid te werk te gaan;

Verzoeker verblijft medio 2006 in België en heeft sindsdien zijn duurzame lokale verankering ontwikkeld. Hiervan brengt hij bewijskrachtige stukken.

Dit is een redenen genoeg om hem eens te verhoren en vast

Hij heeft immers van rechtswege recht op verblijf. Alvorens een beslissing te nemen dient een overheid al de relevante informatie zelfs actief in te winnen.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651,18 september 1984, R.W. 1984-1985, 946, LAMRECHTS W., Geschillen van bestuur, 43.).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van haar bevoegdheden maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel wanneer men zich op basis van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur töt het maken van die keuze is kunnen komen.

De gemachtigde van de Burgemeester handelt derhalve op kennelijk onredelijke wijze wanneer hij beslist tot niet inoverwegingneming van verblijfsaanvraag door zich te beperken tot een summier onderzoek zonder een behoorlijk woonstcontrole uit te voeren.

De stad Antwerpen dient haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden. De beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. De gemachtigde van de Burgermeester of de burgemeester zelf dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop de beslissing berust, moet de Dienst Vreemdelingenzaken van de Stad Antwerpen inderdaad de nodige zorgvuldigheid aan de dag leggen en derhalve de feiten correct beoordelen, teneinde te kunnen bepalen welke rechtsregel van toepassing is.

Dat aan verzoeker geen enkele vraag of uitnodiging heeft gekregen m.o.o. bijkomende inlichtingen en/of stukken over te maken. Tevens werd de beslissing aangaande zijn aanvraag tot verblijf voorlopig niet uitgesteld voor bijkomend onderzoek of woonstcontrole.

Dat verwerende partij zonder bijkomend onderzoek te bevelen de verzoeker aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden niet inoverweging te nemen.

Dat men van verzoeker als redelijke en zorgvuldige overheid niet kan verwachten dat zij in de huidige toestand zou terugkeren naar Marokko.

Dat, mede gelet op hetgeen hem werd aangehaald, anders oordelen een schending zou inhouden van de elementaire beginselen van behoorlijk bestuur, o.m. van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Bijgevolg voldoet verzoeker aan elke mogelijke voorwaarde om het recht van verblijf van meer dan drie maanden op basis van zijn duurzame lokale verankering.

Dat er bovendien een schending is van de gewekte verwachtingen, in hoofde van verzoeker, nu men op de gemeente duidelijk te kennen heeft gegeven dat hij bij zijn regularisatieaanvraag weldegelijk bij zijn familie woont, welke overigen een burgers van de EU zijn.

De verwerende partij beslist volledig ongefundeerd tot de niet inoverwegingneming van de aanvraag van verblijf van meer dan drie maanden, hetgeen kennelijk onredelijk is. [...]"

2.2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"In een tweede middel werpt verzoeker een schending op van het billijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het voorzichtigheidsbeginsel en het algemeen beginsel volgens hetwelk een overheid ertoe gehouden is alle elementen van de zaak in overweging te nemen (sic).

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat verweester wel degelijk meer dan voldoende woonstonderzoek heeft verricht en voldaan heeft aan de bovenvermelde beginselen van behoorlijk bestuur.

Meer in concreto werpt verzoeker een schending op van de hoorplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker werpt op dat hem niet de gelegenheid werd geboden zijn standpunt op een nuttige wijze te doen kennen. Het is voor verweester compleet onbegrijpelijk hoe iemand die nooit kan worden aangetroffen gehoord zou kunnen worden. Uit het feitenrelaas blijkt dat verweester meer dan voldoende inspanningen heeft verricht om te trachten verzoeker aan te treffen op het opgegeven adres.

Bovendien, indien verweester verzoeker wel degelijk had kunnen aantreffen, blijkt uit de rechtspraak van Uw Raad zeer duidelijk dat de hoorplicht niet van toepassing is op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn standpunt heeft kunnen uiteenzetten in zijn verblijfsaanvraag en de mogelijkheid heeft gekregen om zijn verblijfsaanvraag met alle mogelijke en volgens hem nuttige elementen en bewijsstukken te staven. In casu heeft verzoeker ervoor geopteerd zich te beperken tot het neerleggen van een kopie van een Arabisch document. Uit het administratief dossier blijkt niet dat andere stukken tot staving de effectieve woonst werden aangebracht.

Verzoeker houdt dan ook ten onrechte voor dat hij niet de kans heeft gekregen om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat verweester voldoende onderzoek heeft verricht om een redelijke beslissing te treffen.

De toelichting van verzoeker laat dan ook niet toe enige schending van het door hem aangevoerde redelijkheidsbeginsel vast te stellen. Door zijn betoog toont hij immers niet aan dat er een kennelijke

wanverhouding bestaat tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van de beslissing.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel is dan ook niet aangetoond. [...]”

2.2.3. In zijn repliekmemoirie verwijst verzoeker naar het inleidende verzoekschrift.

2.2.4.1. Voorafgaandelijk merkt de Raad in dit verband op dat de thans bestreden beslissing enkel een beslissing betreft waarbij een door verzoeker ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet in overweging wordt genomen door de burgemeester van de stad Antwerpen. Verzoekers betoog dat van hem niet kan worden verwacht dat hij terugkeert naar Marokko en dat hij voldoet aan alle voorwaarden om op basis van een duurzame lokale verankering te worden toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, is dan ook niet dienstig in het kader van huidig beroep.

2.2.4.2. Waar verzoeker verwijst naar *“het algemeen beginsel volgens hetwelk een overheid ertoe gehouden is alle elementen van de zaak in overweging te nemen”* dient te worden aangenomen dat hij doelt op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verwijzend naar de stukken van het dossier en de bespreking van het eerste middel, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoonde dat verweerder op basis van een incorrecte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. In de situatie dat het bestuur reeds meerdere controles op verschillende tijdstippen doorvoerde en tijdens een laatste controle vaststelde dat verzoekers naam niet op de bel of brievenbus staat en de eigenaar en bewoner van het pand meedeelde dat verzoeker naar Spanje was verhuisd, blijkt ook niet dat verweerder nog een vraag of uitnodiging diende te richten tot verzoeker of alsnog enig bijkomend onderzoek of enige bijkomende woonstcontrole diende door te voeren en kan evenmin worden vastgesteld als zou de bestreden beslissing niet op voldoende zorgvuldige wijze tot stand zijn gekomen.

Verzoeker geeft verder aan een schending van de hoorplicht, al dan niet in het raam van de zorgvuldigheidsplicht te willen aanvoeren, aangezien hij stelt dat hem niet direct en persoonlijk om inlichtingen gevraagd werd of hem niet de gelegenheid werd geboden stukken over te leggen die zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken.

De Raad merkt op dat de thans bestreden beslissing enkel vaststelt dat verzoeker niet woonachtig is in Antwerpen, waardoor de aanvraag niet in overweging kan worden genomen. Deze beslissing steunt op een loutere feitelijke vaststelling en verzoeker kan in dit verband niet worden gevolgd waar hij stelt dat de bestreden beslissing zou zijn gesteund op zijn persoonlijk gedrag. In ieder geval kan de Raad verder ook enkel vaststellen dat verzoeker de vaststelling in de bestreden beslissing niet weerlegt dat hij niet was aan te treffen op het door hem opgegeven verblijfsadres en aldaar niet woonachtig was. Hij blijft zo volledig in gebreke alsnog aan te tonen dat hij aldaar wel degelijk woonachtig was. In deze situatie kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker zelf verhinderde dat het bestuur hem kon horen. Verzoeker toont ook op geen enkele wijze aan dat het nuttig zou zijn geweest waar hij door het bestuur zou zijn gehoord, nu niet blijkt dat hij gegevens en/of stukken kon aanbrengen dat hij wel degelijk woont te Antwerpen.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht, op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, zou zijn geschonden.

2.2.4.3. In het kader van de bespreking van het eerste middel werd reeds vastgesteld dat geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing, waardoor verzoeker ook niet kan worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Er blijkt verder ook niet dat een verwijzing naar een voorgehouden verblijf in België sinds medio 2006 en een duurzame lokale verankering van aard is aan te tonen dat de bestreden beslissing in strijd met het redelijkheidsbeginsel is genomen, nu deze beslissing enkel handelt over de vraag of de verblijfsaan-

vraag rechtsgeldig kon worden ingediend bij de burgemeester van de stad Antwerpen. Ten overvloede merkt de Raad in dit verband ook nog op dat waar verzoeker in dit verband aangeeft dat hij van rechtswege een recht op verblijf zou hebben, zulks geenszins kan worden aangenomen. Hij verzocht zo enkel om een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in het kader waarvan het bestuur een ruime discretionaire bevoegdheid heeft om te beslissen wie al dan niet wordt gemachtigd tot een verblijf.

2.2.4.4. De Raad moet verder benadrukken dat hij enkel de rechtmatigheid van de hem voorgelegde beslissing kan toetsen en het hem niet toekomt te beoordelen of een administratieve beslissing billijk is (cf. RvS 15 december 2008, nr. 188.772).

2.2.4.5. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168). Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat in casu verweerder is afgeweken van een vaste gedragslijn of van bepaalde gedane toezeggingen of beloften die hem zouden zijn gedaan. Hij maakt zijn bewering dat men “*op de gemeente*” duidelijk te kennen zou hebben gegeven dat hij bij zijn familie woont, op geen enkele wijze aannemelijk. Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt niet aangetoond.

2.2.4.6. Gelet op hetgeen voorafgaat kan evenmin enige schending van het voorzichtigheidsbeginsel worden vastgesteld.

2.2.4.7. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend.

2.2.4.8. Het tweede middel is ongegrond

2.3. Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS